

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>בג"ץ הטנקיסטיות: סמכות בלי אחריות, והנדסה חברתית בתוך הצריח</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>על האמונה, על החירות ועל הזהות – מלך בוזר בדורנו, חמוש במסור חשמלי</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>יום שהשתיקה יפה לו</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>כיווני צמיחה ליום העצמאות</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

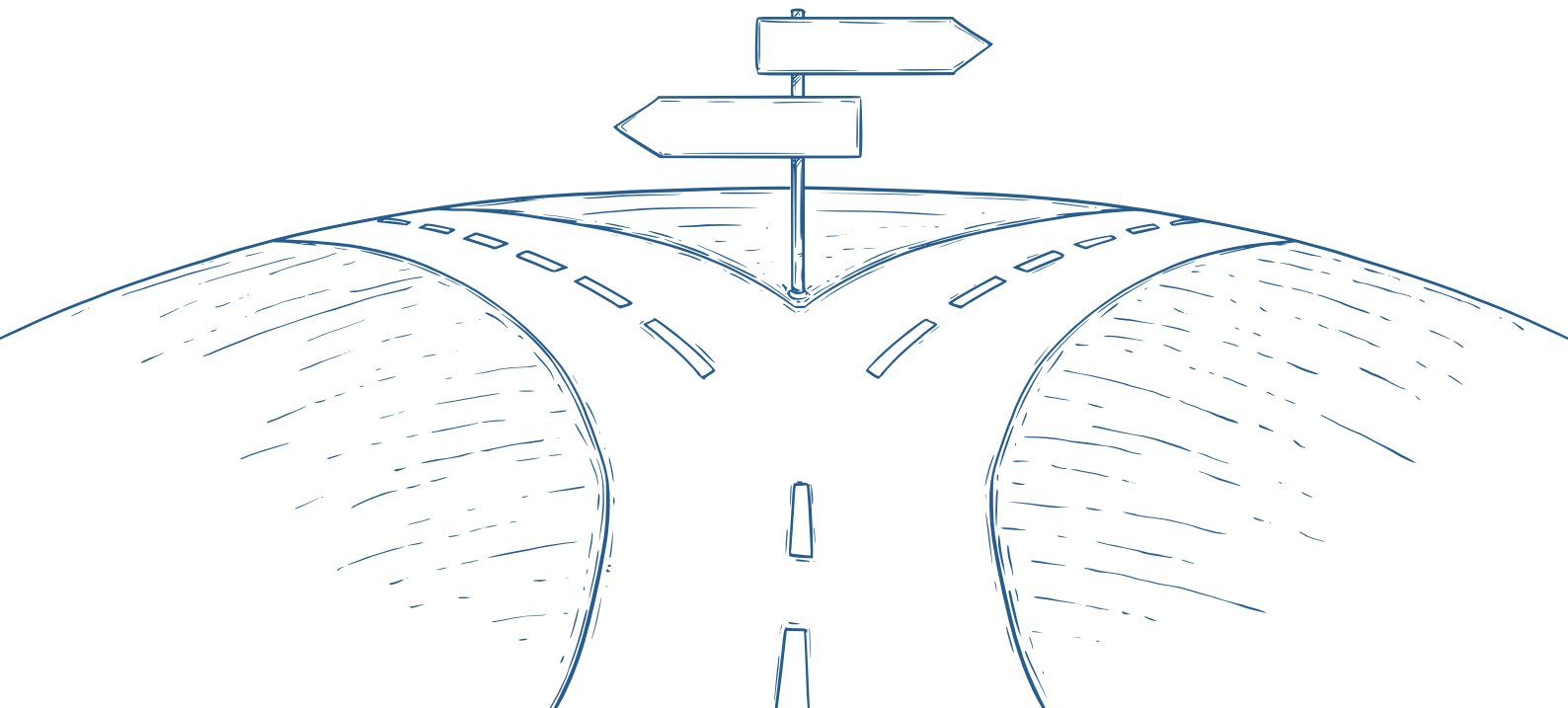
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

בג"ץ הטנקיסטיות: סמכות בלי אחריות, והנדסה

חברתית בתוך הצריח

איתי אסמן

א. סאגה משפטית שנמשכה שש שנים הגיעה השבוע לשיאה בבית המשפט העליון, והתוצאה היא תמרור אזהרה בזהק לכל מי שביטחון המדינה וזהותה יקרים לליבו. בזמן שצה"ל נמצא באחת התקופות המאתגרות בתולדותיו, החזית המשפטית ממשיכה להכתיב לדרג המבצעי סדרי עדיפויות שאינם נובעים מצורך צבאי בשטח, אלא מאג'נדות חברתיות רדיקליות הנכפות על המערכת בכוח הפסיקה.

ב. בית המשפט העליון קבע השבוע פה אחד כי על צה"ל לאפשר לנשים להתמייין לכל תפקידי הלחימה, אלא אם יוכיח הצבא כי הדבר אינו אפשרי בשל "מהות התפקיד ואופיו"; בכך, נתן בג"ץ תוקף מחייב להחלטה שהתקבלה בעבר על ידי הרמטכ"ל - להתנסות בשילוב נשים בשריון מתמרן - והדגיש כי "הצבא עמד על מחויבותו להגשמת השוויון". השופטות דפנה ברק-ארז ורות רונן לא הסתפקו בהצהרות עקרוניות, וחייבו את צה"ל לאפשר לנשים להשתתף בהתנסות בתפקידים אלו כבר במחזור הגיוס הקרוב של נובמבר השנה. שש שנים של דיונים משפטיים הסתיימו בהכרעה שמשמעותה אחת: **בג"ץ מינה את עצמו למפקד העליון של אסטרטגיית כוח האדם בצה"ל.**

ג. העתירה אולי הוגשה בשם נשים פרטיות, אך הגב הציבורי, התקשורתי והאקדמי הגיע מארגוני פמיניזם רדיקלי וארגוני שמאל. אלה מבינים היטב כי הציבור הישראלי והדרג הלוחם אינם מאמצים את תפיסת עולמם בדרכים של שכנוע דמוקרטי, ולכן הם פונים, כרגיל, למסלול העוקף - כפייה משפטית. הדיון כאן אינו על זכותה של אישה פלונית זו או אחרת; זהו מאבק על תכליתו של הצבא. האם מטרת צה"ל היא לנצח במלחמה בעזרת הכוח הקטלני והחזק ביותר, או שמא הוא הפך למעבדה לקידום שוויון מגדרי. כשבית המשפט מתערב בצורה ברוטלית כזו, הוא מבצע הנדסה חברתית במקום שבו לטעות יש מחיר דמים. השופטים יושבים באולמות ממוזגים בירושלים ומחליטים על קיום "התנסות מבצעית" בתוך טנקים, אך הם לא יישאו באחריות אם הניסוי ייכשל. זוהי סמכות ללא אחריות, שמאפיינת את בג"ץ בכל התחומים שבהם הוא מתערב ופוסק בפאתוס: השופטים לא יועמדו לדין, לא ילכו לכלא ולא יאבדו את משרתם אם רמת הלחימה תרד, או אם כשירות הכלים תיפגע. הם משיתים על הצבא דרישות ערכיות מבלי להבין את המורכבות המקצועית של שדה הקרב.

ד. יתרה מזו: מערכת צבאית חייבת לעבוד כגוף כוללני ומשימתי, לא כמערכת המותאמת לאכזיות הפרט ורצונותיו.

האם מטרת צה"ל היא לנצח במלחמה בעזרת הכוח הקטלני והחזק ביותר, או שמא הוא הפך למעבדה לקידום שוויון מגדרי

”
**שילוב נשים הוא
כלי אסטרטגי
לביטול מה שהם
מכנים "תהליך
ההדחה בצה"ל"**

הצבא, כמדיניות, מוריד פרופיל ללוחמים על סעיפים בריאותיים כמו פלטפוס, גם אם לחלקם יש יכולת לתפקד היטב ולהתמין לסיירות. מדוע? כי **מערכת אופרטיבית צריכה להיות מושתתת על נתוני הרוב, ולא על החריגים**. העובדה הביולוגית היא שמסת השריר והיכולת הפיזיולוגית של נשים, ככלל, נמוכה מזו של גברים. **השיטה המניפולטיבית של 'ארגוני זכויות אדם' למיניהם היא להתייחס ל'יוצאות הדופן' כהוכחה לכך שהשיטה אפשרית**. אך לא זו הדרך. צבא לא יכול להתבסס על נתונים חריגים, במיוחד לנוכח העובדה שמרבית הנשים כלל אינן מעוניינות בשירות קרבי, ושמדינת ישראל לא מגייסת נשים לשירות חובה ביחידות קרביות. בטווח הרחוק, בניית כוח צבאי על בסיס יוצאי הדופן תפגע אנושות בכשירות המבצעית בשעת מלחמה. התוצאה הישירה היא הורדת רף הלחימה. אנו כבר עדים להנמכת קירות טיפוס, שינוי סרגלי מאמץ והתאמת דרישות פיזיות בתוך יחידות השריון והחי"ר, בעוד אכזריות האויב ונסיבות שדה הקרב לא מתאימות עצמן לשינויים הללו. ארגוני הנשים טוענים בציניות שלכתחילה לא היה צורך ברף גבוה, ובכך הם מקריבים את המקצועיות של צה"ל על מזבח האידיאולוגיה. יש לציין שנעשו הרבה מאוד ניסיונות לשילוב נשים בשריון, והם נכשלו בזה אחר זה. **בתאריך 17 במאי 2015 פורסמה בידיעות אחרונות הכותרת: "פרסום ראשון: צה"ל קבע - לא יהיו טנקיסטיות"**. בכותרת המשנה נכתב: "ניסויים פיזיולוגיים בחנו תפקוד נשים במקצועות הטען והנהג, שבהם נדרש מאמץ פיזי רב - ובסיומם הוחלט בצבא כי חיילות לא ישרתו כלוחמות שריון". מדוע, אם כן, נערכו ניסויים נוספים? כי יש כאן אג'נדה ודת של שאיפה לשוויון מגדרי, שמתעלמת מהעובדות ומטבע האדם.

ה. התמונה המלאה נחשפת בדוחות של גופים כמו המכון הישראלי לדמוקרטיה והמכון למחקרי ביטחון לאומי (INSS). **עבורם, שילוב נשים הוא כלי אסטרטגי לביטול מה שהם מכנים "תהליך ההדחה בצה"ל"**. הם צופים בדאגה בהצלחת ישיבות ההסדר והמכינות, ויודעים שהדרך לפרק את הצביון המתהווה היא כפיית מציאות של עירוב מגדרי, שתדחק את החיילים הדתיים החוצה בשם ערך השוויון.

”
צה"ל,
שזקוק לכל
לוחם
איכותי,
מוותר על
ליבת הכוח
הדתי-
לאומי בשם
חתירתו
לשוויון
מדומה.
זוהי פגיעה
בוטה
בזכויותיהם
של
החיילים
הדתיים
והחרדים,
שזוכים
ל"כבוד
אדם"
סלקטיבי
מצד בג"ץ

ראינו זאת באיסוף הקרבי ובתותחנים - ברגע שנכפה שילוב מסיבי של נשים, איגוד ישיבות ההסדר נאלץ להוציא משם את הלוחמים כדי לשמור על קדושת המחנה. כעת, כשהשריון נמצא על המוקד, הפגיעה בכוח האדם הלוחם תהיה אנושה. **צה"ל, שזקוק לכל לוחם איכותי, מוותר על ליבת הכוח הדתי-לאומי בשם חתירתו לשוויון מדומה.** זוהי פגיעה בוטה בזכויותיהם של החיילים הדתיים והחרדים, שזוכים ל"כבוד אדם" סלקטיבי מצד בג"ץ, שלשיתתו הנשים הן אלה המדוכאות וממודרות, ואילו הדתיים הם-הם המדכאים-מדירים.

ו. **מי שמקדם גיוס חרדים ליחידות כמו 'חשמונאים' או 'נצח יהודה', חייב להבין את התקדים:** אם לא נתבע מבג"ץ לחדול משחצנותו ולהפסיק לנהל כאן את המדינה, מחר הוא יכפה שילוב נשים גם שם. הכפייה המשפטית לא תעצור בקו הירוק או בבקו"ם; היא תגיע לכל מקום שבו האג'נדה תזהה 'חוסר שוויון'.

עו"ד עמיחי ויינברגר שייצג את הצעירות במשך שש שנים, אמר: "נפתח פתח לשלב הבא, שבו כל אישה שתאמר 'אני רוצה גולני, תן לי להתמייין לגולני', צה"ל יצטרך לאפשר לה לעבור את המיון - או להגיע לבג"ץ ולנמק מדוע אינו מאפשר זאת".

מביש לראות את ארגוני המילואימניקים, המדברים בשם הלוחמים, שותקים אל מול המהלך הזה ומתקשים לצאת נגד האליטה המשפטית. הטענה שלא ייווצר מתח מיני בשדה הקרב היא אמירה צבועה שמתעלמת מהטבע האנושי. הפיכת שדה הקרב למרחב של פריצות וטשטוש זהות הוא פשע נגד ביטחון ישראל וטהרת המשפחה הישראלית.

ז. המדינה חייבת לחזור לידי אלו שנושאים באחריות על חייהם של הלוחמים, והצבא חייב לחזור לידי המפקדים - ולא לידי השופטים. **אסור להוציא את הלוחמים הדתיים מהסיירות והיחידות השונות כדי להכניסם ל'גטאות של דתיים'.** זה בדיוק מה שארגוני הנשים חותרים אליו. זה לא ייעצר בשיריון. המלחמה כאן נוגעת לכלל צה"ל, ורבנים צריכים להבין שהקו האדום נחצה מזמן, ושצריך להפסיק להתפשר על הביטחון ועל צביון הצבא. ראוי ואף מתבקש שהתפיסה הכללית של הציונות הדתית לא תדאג רק למגזר, אלא תילחם את מלחמתם של רבים בעם ישראל, הסולדים ממגמת 'שוויון המגדרי בכל מחיר'.

את יום העצמאות הקרוב נחגוג בדרישה אחת: החזירו לנו את הצבא. החזירו לנו את הניצחון.

על האמונה, על החירות ועל הזהות - מלך כוזר בדורנו, חמוש במסור חשמלי

בן יעקב סבו

א. על מלך חכם שמתגייר

ספרים רבים השפיעו על חיי בעודי חולם - הן ישן והן ער - על חיים גדולים ונישאים יותר ממה שהוצג לי כתכלית החיים בתרבות שגדלתי בה. הרגשתי עמוק בליבי שכוונתי רצויה, אך מעשיי אינם רצויים.

ספרים רבים, אך בראש ובראשונה ללא כל עוררין - ספר הכוזרי. לא רק בגלל סיפור המסגרת, אלא כמובן בזכות התוכן והאמת שבו, שאת עמקותם אני מגלה מחדש בכל לימוד.

וכמו הרבה אמיתות היסטוריות המעידות על מהותיות המציאות - גם האמיתות שבספר הכוזרי נוהגות להופיע שוב ושוב בחיים, במינונים שונים.

הדבר המקרי - לא יחזיק ולא יתמיד.

הדבר המהותי והטבעי - יתמיד.

ב. דוגמה ומופת למנהיגות זקופה

בעידן שבו מנהיגי המערב מתחרים ביניהם מי יתנצל וירכין ראש יותר בפני האופנות התרבותיות המתחלפות, צמחה בארגנטינה תופעה פוליטית ואידיאולוגית מרתקת, מפתיעה וחסרת תקדים.

הנשיא האבייר מיליי אינו עוד פוליטיקאי. הוא רעידת אדמה. הוא מציע משוואה השומטת את הקרקע מתחת רגלי ה-Deep State הגלובלי: שוק חופשי באמת, מנוהל על ידי הציבור ולא על ידי הסתדרויות; מלחמה חסרת פשרות ונעדרת פוליטיקלי קורקט בדת הפרוגרס וה"נְעוּרוּת" (Woke), וחיבור עמוק, אמוני ועניו לעם ישראל ולאמונה היהודית.

האומה בעלת השטח העשירי בגודלו בעולם בחרה בו להיות לה לפה. עבור אלו המבקשים לסלול דרך של עוצמה של אמונה, זהות וחירות, מיליי מספק מקרה מבחן מרתק למנהיגות שאינה מגמגמת.

ג. חירות כלכלית כציווי מוסרי

עבור מיליי, הכלכלה החופשית איננה רק כלי ליעילות פיננסית, או שורת רווח בטבלאות אקסל - היא עֲמֵדה מוסרית עליונה. בניגוד לימין המסורתי, שלעיתים מתנצל על אמונתו בשוק החופשי או מנסה לרכך אותה, מיליי תוקף את התפיסה הסוציאליסטית והקומוניסטית מן השורש, הפילוסופי והמוסרי.

בניגוד
לימין
המסורתי,
שלעיתים
מתנצל על
אמונתו
בשוק
החופשי או
מנסה לרכך
אותה,
מיליי תוקף
את
התפיסה
הסוציאליסטית
והקומוניסטית
מן
השורש,
הפילוסופי
והמוסרי

”
**מיליי החזיר לשיח
 את ההבנה
 הפשוטה: אי אפשר
 להפריד בין חירות
 פוליטית לחירות
 כלכלית**

המדינה הריכוזית, לשיטתו, איננה הפתרון – היא הבעיה. שוד כספי האזרחים דרך מיסוי כבד והדפסת כסף אינו רק פגיעה בצמיחה, אלא פגיעה בחירות האדם עצמה ובחירות העם. כן, יש מצבים שבהם המדינה על כל מנגנוניה, כאשר היא ריכוזית, יכולה להיות נגד העם.

המסור החשמלי שלו, סמלו המוכר, שנועד לקצץ את משרדי הממשלה המיותרים ואת המנגנונים המסובכים בארגוניו – הוא סמל של חירות. הוא מזכיר לעולם שהעושר לא נוצר על ידי פקידים, הגוזרים קופון על גב האזרח ושולטים בכוחנות על חייו, אלא על ידי יזמים ואנשים עובדים הנוטלים סיכון ומייצרים ערך. **מיליי החזיר לשיח את ההבנה הפשוטה: אי אפשר להפריד בין חירות פוליטית לחירות כלכלית.**

וכצפוי – החירות, יחד עם השגשוג והשיבה לזהות, נותנים את אותותיהם, והאומה הארגוניאית וכלכלתה נוסקות לשיאים חדשים.

ד. הקרב על המערב: מול הנדסת התודעה הפרוגרסיבית

מלחמתו הגדולה ביותר של מיליי, כפי שהבהיר בנאומו ההיסטורי בדאבוס – בגו זקוף מול כל מנהיגי אומות העולם, אינה ניטשת רק בשדה הכלכלי, אלא נגד המרקסיזם התרבותי. הוא מזהה את תנועת ה-Woke והפרוגרסיביות הרדיקלית לא כקידמה נאורה, אלא ככוח הרסני המבקש לפרק את מוסדות היסוד של החברה המערבית: המשפחה, הלאום והאמיתות המסורתיות.

מיליי אינו מוכן לשחק במגרש של אדריכלי התקינות הפוליטית. הוא מטיח באליטות שהפרוגרס אינו מגן על החלשים כפי שהוא מתיימר לעשות, אלא משעבד את כולם למשטר של צנזורה, פוליטיקת זהויות, קורבנות ואשמה, וכניעה חנפנית לרוע. במקום לאמץ את השפה שלהם בניסיון למצוא חן, הוא מציב אלטרנטיבה של גאווה ועוצמה. הוא מבין כי **תרבות השונאת את עצמה ואת עברה, לא יכולה להגן על עתידה.**

ה. המצפן הרוחני: אהבת ישראל וסוד היהדות

המרכיב המרתק ביותר בדמותו של נשיא ארגנטינה הוא, אולי, יחסו ליהדות. מיליי תומך בישראל לא רק במובן הדיפלומטי המקובל, או מתוך ברית אינטרסים מערבית. החיבור שלו אלינו הוא ערכי, היסטורי ואמוני. הוא לומד תורה עם רבנים, מצטט מפרשת השבוע בנאומיו השבועיים לאומה, ומוצא במקורות שלנו את היסודות העמוקים ביותר למשמעות ולחירות האדם.

עבור מיליי, היהדות אינה דת של כניעה, אלא דת של יציאה מעבדות לחירות. כשהוא מדבר על עמידה של מעטים מול רבים, הוא שואב השראה מפורשת מרוחם של המכבים - סמל לעוצמה לאומית שאינה נכנעת לתרבות אימפריאלית המנסה למחוק את זהותה. בתפיסת עולמו, עם ישראל הוא ההוכחה ההיסטורית המכרעת לנצחיותה של הרוח, ולכך שאמת ואמונה חזקות מכל ממסד כוחני או דתות של רשע. הוא מסתכל על היהדות כמעין נובע של מוסר, שעליו מושתתת תפיסת החירות של העולם החופשי כולו.

בפברואר 2025 הוא הכריז על שני ימי אבל לאומיים בארגנטינה, בעקבות השבת גופותיהם של בני משפחת ביבס הי"ד שנרצחו בשבי בידי החמאס.

הנשיא מיליי נמצא כבר שנים מספר בתהליך גיור. לא גיור ליברלי-פרוגרסיבי מקל או רפורמי, אלא גיור אמיתי מפרך ודורשני, בליווי רבנים גדולים. **מי שמחפש אמת, מחפש אמת גדולה ולא קיצורי דרך מעייפים.**

1. חאבייר מיליי מציב מראה נוקבת מול ההנהגה הפוליטית והתקשורתית במערב

מיליי מוכיח שאפשר - וצריך - להציג חזון אידיאולוגי בהיר, ישיר וללא התנצליות. השילוב שהוא מציע - כלכלה חופשית לחלוטין המייצרת גשוג, שמרנות תרבותית הנלחמת בהנדסת התודעה, וחיבור למקורות הנצח של העם היהודי כמצפן של צדק - אינו רק תוכנית עבודה לעם בארגנטינה. זוהי סנונית של היחס שיצמח מצד אומות העולם לעם ישראל בדורנו. זוהי קריאת כיוון לכל מי שמבקש לסלול דרך אמיתית של אמונה, מהות וחירות הרוח, לקראת האלף השישי.

”
כשהוא מדבר על עמידה של מעטים מול רבים, הוא שואב השראה מפורשת מרוחם של המכבים - סמל לעוצמה לאומית שאינה נכנעת לתרבות אימפריאלית המחוק את זהותה

יום שהשתיקה יפה לו

אודי בן חמו

א. הערב יצוין יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה - **יום שהשתיקה יפה לו.**

המילים, הדיבור ואפילו הכתיבה יאבדו מערכם, והשתיקה תזכה בבכורה.

השתיקה הזו תבטא את העובדה, שמול עוצמות היום הזה והפוטנציאל הטמון בו, כל מילה רק תקטין את המסר. **גם המונח 'מסר' לא מתאים כאן.**

ביום הזה הלב אמור להיפתח, לא הפה.

השתיקה תבטא התעלות, ותאפשר לקול דממה דקה להישמע במעמקי העומקים של ההווה הישראלית הכללית ושל כל פרט בה; דבר שלא התחיל ברצוננו החופשי.

השתיקה תדגיש את היותו של היום הזה לא יום אבל פרטי, אלא יום של קדושה לאומית מוחלטת.

אין זה יום אבל על הרוגים בנסיבות מצערות וכואבות אחרות, אלא יום המציין את חללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה - **הכי לאומי וכללי שרק אפשר.**

ב. השתיקה - מעבר למחלוקת

ביום הזה, השתיקה מבטאת חיבור. זהו יום נטול מחלוקות. גם אם יהיו מי שיתאמצו מאוד למצוא חריגים שיחללו את היום הזה, והם ודאי ימצאו, אין זה משנה כלל.

אין החריג מלמד על הכלל דבר.

גם אם הוא מושך את העין, גונב את הלב ומסעיר את הנפש.

ביום הזה אנו משתיקים את ה"אני" המתווכח, המבקר והמפריד, לטובת ה"אנחנו" המקודש. אל דאגה, עוד נחזור מהר לוויכוחים, יש להם מקום חשוב בבירור.

אין זה "אנחנו" המבטא רק אוסף של פרטים רבים כאן ועכשיו, אלא משהו הרבה מעבר לזה.

ביום שהשתיקה יפה לו, נשמותינו נפגשות ברובד העמוק ביותר שלהן - בחיבור הנשמות הישראלי שאינו תלוי בדבר. גם אם כל אחד מאיתנו מוציא את חברו מדעתו לגמרי בשגרה.

ביום הזה הכללי מובלט, לא האישי. וביום הזה ראוי גם לא להבליט את העובדה שכל המוציא את עצמו מן הכלל כופר בעיקר - נשמור את זה לזמן אחר.

**השתיקה
תדגיש את
היותו של
היום הזה
לא יום
אבל
פרטי,
אלא יום
של
קדושה
לאומית
מוחלטת**

”
**מי שמסר נפשו על
עצם הווייתנו
הכללית – ברצונו
המודע או בעל
כורחו – מלמד
אותנו רבות על
ענווה**

ביום שהשתיקה יפה לו, מודגשת הופעתנו הקולקטיבית על במת ההיסטוריה, שבגינה נפלו חללים. לא בשל מעשה פרטי זה או אחר. כולנו כננסים על גבי ענק. שום דבר לא התחיל בנו וגם לא ייעצר בנו - ביום הזה נזכור זאת.

ג. לא עצבות משתקת אלא פוטנציאל

ביום שהשתיקה יפה לו, אנו מתבוננים בדמויות המופת שלנו ובמשפחותיהם האציליות, וזוכרים שהם הצינור שדרכו אנו מביטים על הפוטנציאל שלנו. מי שמסר נפשו על עצם הווייתנו הכללית - ברצונו המודע או בעל כורחו - מלמד אותנו רבות על ענווה. משמעות ההסתערות מול האש מלמדת אותנו על גבורה, על מציאות שבה הפרטיות לא גורמת לברוח לאחור ולהתחבא. מול האש והמלחמה - הרי החיים הפרטיים בסכנה. היכולת לעמוד באתגר הזה מלמדת על מי שפרטיותו לא בלעה אותו, ולכן הוא מהווה מופת כללי לכולנו. ראוי לזכור זאת.

ד. הקדושה שבכלליות

ביום שהשתיקה יפה לו, אנו זוכרים שאין זה יום פרטי, יהיה החלל יקר וקרוב לנו ככל שיהיה. אנו הרי מחוברים גם לחללים שאיננו מכירים. ברגעים הללו, אנו מבינים שקדושתם של מי שנפלו אינה תלויה במעלותיהם האישיות או במידת מודעותם למעלתם באותו רגע. מי שנפל עקב היותו יהודי הוא קדוש, כי הוא נפל בשל היותו חלק ממה שהו גדול לאין ערוך ממציאותו הפרטית, יהיה צדיק פרטי ככל שיהיה.

באותו רגע נורא הוד של מסירות נפש, הפרט מתעלה בעל כורחו מעל מגבלותיו ומתמזג עם הכלל שבכל הדורות. זוהי קדושה אובייקטיבית, נעלה, כזו שהדיבור האנושי רק עלול לגמד.

ה. יום של חיבור לנצח

ביום שהשתיקה יפה לו, אנו מקשיבים לפלא החיים הישראליים. בשתיקה הזו אנו מחוברים לעובדה שישנם דברים שראוי לחיות למענם, ושישנו עם שרוחו חזקה מכל חורבן. מתוך גודל הרדיפות של אויבינו האכזריים, שאינן פוסקות לרגע, נלמד על מהות חיינו. את הניצחון על אויבינו נקדם בחיבור קולקטיבי אל הנצח. בדעה רחבה ובהסברה ראויה.

ביום המיוחד הזה, שהשתיקה יפה לו, אנו נזכרים במי שאנחנו יכולים וראויים להיות. וודאי עוד נהיה.

רק לאחר היום הזה, שהשתיקה יפה לו, ולאחר הפנמת מסריו, ראוי לשמוח שמחה אמיתית ומתפרצת ביום עצמאותנו.

”
רק לאחר
היום הזה,
שהשתיקה
יפה לו,
ולאחר
הפנמת
מסריו,
ראוי
לשמוח
שמחה
אמיתית
ומתפרצת
ביום
עצמאותנו

כיווני צמיחה ליום העצמאות

עזרא הימן

רבים חושבים שיום העצמאות הוא יום העוסק בעבר, או לכל היותר בהווה. נדמה שזהו יום שעוסק בהודיה על הקיום הלאומי של העם היהודי, שזכינו לו מחדש בה' באייר תש"ח. אך לא פחות, ויותר מזה, זהו יום העוסק בעתיד, בתהליך הצמיחה שלנו כעם. ה' באייר תש"ח הוא רק רגע הלידה, או נכון יותר - רגע היקיצה מהתרדמה.

א. חירות לאומית כמסע מתמשך

מנהיג בשמאל אמר פעם שהציונות הסתיימה עם קום המדינה. כוונתו הייתה שכל מטרת הציונות, כתנועה לאומית, הייתה למלט את היהודים ממצב של ציבור נרדף כמיעוט בגולה למצב של חיים במדינה ריבונית, שממנה לא ניתן לגרשו. דבריו רמזו לעניין נוסף: העיסוק המתמשך בלאומיות יהודית אחרי קום המדינה הופך אותנו לבלתי מוסריים כלפי עמים אחרים.

המציאות היא הפוכה לגמרי: ה' באייר תש"ח הוא רק רגע היקיצה מהתרדמה. תחילה מציזים מעט את הגוף, חוגגים את היכולת להתחיל ללכת, לצעוד צעד. לדבר, לומר מילה. בהמשך הדרך שבים לעצמנו בדברים פנימיים ומהותיים יותר. בזהות, בשליחות, בייעוד.

מי שחושב שהלאומיות היהודית מיצתה את עצמה ברגע הצלחתה ושגשוגה החומרי, גוזר עליה כליה. הפיכת מדינת ישראל לכלי האמור לספק שירותי אזרח ואפשרויות למימוש עצמי ותו לא, מרוקנת את הווייתה מתוכן של זהות ושליכות.

ציונות יכולה להיות מובנת רק כחלום עתיק עם חזון ענק. היקיצה מהתרדמה היא אך תחילת המימוש.

כי לא חזרנו לארץ כדי לברוח מפוגרום. חזרנו כדי להחיות ייעוד וחלום.

עם כל הזכויות השמורות לדור המייסדים, דור תש"ח, הם היו מעין ננס על גבי ענק. הענק הוא נצח ישראל. דור תש"ח זכה להיות חוליה בשרשרת, ברגע מיוחד של יקיצה.

גם היום, כל המיזמים המתימרים לעצב מחדש את זהותנו - כביכול לכתוב 'חוזה חדש' - חוטאים באופן מהותי לקיומנו. הברית כבר נכרתה לפני דורי דורות. אנחנו רק זוכים לשמש חוליה ברצף המובטח. ולכן מבטנו נישא למרחוק, הרבה מעבר לרווחה אישית בלבד.

ב. יורדים ועולים, אך צומחים תמיד

קשה שלא לחוש את הנסיגה הלאומית שאנו חווים בשל אותן תפיסות, שצמצמו את הציונות לכדי שרידות פיזית של יהודים בארצם. התחושה מגובה גם במספרים. נסיגה דרמטית מכמעט 90 אחוז יהודים בארץ בשנות השבעים לכ-70 אחוז בשנים האחרונות.

הפיכת
מדינת
ישראל לכלי
האמור
לספק
שירותי
אזרח
ואפשרויות
למימוש
עצמי ותו
לא, מרוקנת
את הווייתה
מתוכן של
זהות
ושליכות

”
**אנחנו מצויים
בתהליך התחדשות
מהשורש. דברים
נסוגים, ונבנים
מחדש. יורדים
ועולים, אך מתקדמים
וצומחים תמיד**

התמעטות דרמטית בתנופת ההתיישבות היהודית באזורי הנגב והגליל, תוך נסיגה מהקונצנזוס של ייחוד הגליל והנגב. נסיגה מתודעת ניצחון, הכרעה וכיבוש, ל'מכירת חיסול' תמורת שקט זמני, ומעבר מחתירה למגע למגמה של קניית שקט. כל אלה קרו במקביל, ולא במקרה. הם התהוו לא בגין אדם כזה או אחר, אלא עקב רוח מסוימת שפשתה במערכות החיים שלנו, האזרחית, הפוליטית, הבטחונית, הפקידותית, ומעל הכל - המשפטית. תשאלו: כיצד זה קרה, הרי כולם נותרו ציונים? אלא שהציונות ירדה שלבים רבים בסדר העדיפויות.

אבל מטרתי אינה לשתף כאן בבשורה מרה. אנחנו מצויים בתהליך התחדשות מהשורש. דברים נסוגים, ונבנים מחדש. יורדים ועולים, אך מתקדמים וצומחים תמיד. הנסיגה לא הייתה לשווא.

וברוך ה', יש סימנים רבים לכך שהתעוררנו. התחדשנו. קמנו. צמחנו. צמח דוד.

ג. גם מלחמות עושים באהבה

המלחמות שלנו אינן רק על עצם קיומנו. הן מלחמות על האמון בעולם הזה, שהוא יכול להיות גן עדן. זהו הבשורה העתיקה שלנו. עדיין יש אויבים רבים לחזון הזה ואנו מגינים עליו, נלחמים ומכריתים רוע שקם עלינו, עליו.

וכל עוד ברור לנו על מה אנו נלחמים כאן כעם, לא נתבייש בכך שהנשק הוא חלק מהותי מקיומנו.

איננו מפחדים להיות מעצמה. איננו מפחדים מכוח. הכוח לא משחית. הלב הרע משחית. וכשמבקרים בבתי העלמין ביום הזיכרון, מבינים כמה הלב שלנו טהור ונקי.

אנו נלחמים לא רק עבורנו - אלא גם עבור העולם. היום העולם שעדיין חפץ חיים זקוק לבשורה שלנו כמו אוויר לנשימה. קיבלנו טעימה מזה השבוע בביקורו של נשיא ארגנטינה.

כשנחלום גדול, עמים אחרים חפצי חיים יצטרפו אלינו. ואז, ורק אז, יבוא שלום עלינו.

יום עצמאות שמח!